

РЕШЕНИЕ

№ 1115

гр. Варна, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20213110204767 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на **З. В. В. с ЕГН*******, депозирана чрез пълномощника адвокат **М.В. от САК**, срещу: Електронен фиш Серия К№ 4351875 издаден от ОДМВР Варна, с който на В. като законен представител на „АМОНИТ“ АД за нарушение на чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП ѝ е било наложено адм. наказание глоба в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.189, ал.4 вр. чл. 182, ал.2, т.3 от ЗДвП.

С жалбата се моли да бъде отменен издаденият електронен фиш като незаконосъобразен. Сочи се, че процесния ЕФ е издаден срещу възз. като законен представител на „Амонит“ АД, каквото качество тя не притежавала. Излагат се аргументи за неправилно определяне на субекта на нарушение. Претендира се присъждане на адвокатски хонорар.

В съдебно заседание, въззивницата не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба, с която се иска отмяна на ЕФ и присъждане на разноски под формата на адвокатски хонорар в размер на 300 лв., за запащането на който са представени доказателства.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не изпраща процесуален представител. По делото са постъпили писмени бележки от надлежно упълномощен юрисконсулт, който оспорва жалбата и моли ЕФ да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира и за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Електронният фиш /ЕФ/ Серия К№ 4351875 е съставен от ОД на МВР-Варна, против въззивницата З.В., в качеството ѝ на законен представител на „Амонит“ АД, затова че на 03.01.2021 г. в 14,11 часа, по път №I- 9 посока от к.к.“Зл.пясъци“ към гр.Варна, до Резиденция „Евксиноград“, при ограничение на скоростта от 60км/ч., въведено с пътен знак В-26 е констатирано, че автомобил марка „Ауди КУ 8” с рег.№ В3166НР е извършил нарушение за скорост, като е управлявал със скорост 85км. в час т.е. превишаването е с 25 км. в час. Нарушението било констатирано с автоматизирано техническо средство TFR1-M513– нарушение на чл. 21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП.

След заснемане на нарушението било установено, че собственик на превозното средство е „Амонит" АД. На 11.01.2021г. бил издаден ЕФ срещу възз., като било прието, че същата е законен представител на акционерното дружество. Последният бил връчен на 27.10.21г. На 05.11.2021г. възз. депозирал жалба срещу ЕФ чрез ОД на МВР-Варна.

В хода на въззивното производство бе приобщено писмо от Пето РУ при ОД на МВР – Варна ведно със заверено за вярност копие от: техническо описание за АТСС, от което е видно, че АТСС представлява мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение.

Видно от изисканата от съда и приложена по делото распечата от АИС АНД, относно датата на съставяне и връчване на ЕФ е видно, че съобразно отразеното в системата на МВР той е съставен на 11.01.21г. и връчен на 27.10.21г..

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства – писмени и веществени.

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП и приобщени към доказателства по делото, както и писмените доказателства събрани в хода на съдебното следствие.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока за обжалване и от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.5 от ЗДвП Електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. Във всички случаи обаче е необходима това връчване да бъде удостоверено с подпис на лицето, на което е връчено. В случая от страна на ОД на МВР-Варна до приключване на съдебното производство не са представени доказателства за връчване на ЕФ. Поради което и съдът намира, че същият не е връчен по надлежния ред и до датата на съденото заседание. От друга страна от доказателствата – разпечатка от АИС АНД , а и от отразеното в самата жалба от въззивницата е видно, че за ЕФ е отбелязана дата на неговото връчване на 27.10.21г. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 8, изр. 2, предл. 2 от ЗДвП срокът за обжалване на електронния фиш пред съда е 14-дневен и започва да тече от съобщаването на отказа за анулиране на фиша. От доказателствата по делото представени от полицията е видно, че ОД на МВР-Варна не разполага с доказателства за датата на връчване на съобщението, а само с доказателства за датата на отбелязване на връчването в системата на МВР. Ето защо и жалбата срещу него се явява допустима и подадена в срок.

Административнонаказателното производство е проведено в рамките на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Спазени са разпоредбите на чл.57 от ЗАНН и чл.189, ал.4 от ЗДП. В ЕФ са посочени териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Електронният фиш съдържа всички предвидени реквизити в разпоредбата на чл. 189, ал.4 от Закона за движение по пътищата. Посочената разпоредба въвежда специален ред и реквизити на санкционния акт, поради което съдът намира, че възраженията за нарушаване на реда за издаването му са неотносими, тъй като жалбоподателят се позовава на изисквания, относими към реда на издаване и съдържанието на наказателните постановления, включително относно посочването на орган, издал електронния фиш и дата на издаването му. В разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП са изброени изчерпателно реквизитите на електронния фиш и сред тях не фигурира „дата

на съставяне на фиша” (за разлика от чл. 42, т.2 ЗАНН, който въвежда такъв реквизит на АУАН). Ето защо липсата на дата на съставяне на електронния фиш не се възприема от съда като съществено процесуално нарушение. По дефиниция електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което е сторено. Най-сетне, в тази насока следва да бъде съобразено и естеството на електронните фишове, които съгласно § 6, т.63 от ДР на ЗДвП представляват електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. Доколкото в електронния фиш е посочено ясно мястото на извършване на нарушението, което на територията на област Варна, и ясно е посочено, че фишът е издаден от ОД на МВР – Варна, не са налице пречки и за извършване на преценката дали процесният електронен фиш е издаден от компетентната териториална структура на МВР.

Ирелевантно за законосъобразността на електронния фиш е обстоятелството, че във фиша не е изписано в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва същия. Срокът за обжалване и посочването пред кой орган подлежи на обжалване са от значение за преценката за допустимостта на оспорването му, но не и за законосъобразността му, а очевидно в случая жалбата срещу електронния фиш е приета за допустима като подадена в срок и пред надлежен съд, така че по никакъв начин не са нарушени правата на наказания субект.

От събраните по делото доказателства безспорно е установено, че извършването на процесното административно нарушение на чл.21, ал.2 вр.ал.1 от ЗДвП е установено и заснето с автоматизирано техническо средство тип TFR1-M513, което представлява мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение.

Както се установява от мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 година по т.д. № 1/2013 година на ВАС, издаването на електронния фиш е строго ограничено и възможно само в случаите на предварително стационарно позиционирани технически средства със съответните предварителни обозначения за съществуването им ([чл. 165, ал. 2, т. 6](#) и [т. 7 ЗДвП](#)), **същите да работят на автоматичен режим без нужда от обслужване от съответен контролен орган**. В останалите случаи при използване на мобилни технически средства, обслужвани и използвани непосредствено от контролен орган, тази разпоредба е неприложима и за констатираните с тези технически средства нарушения на [ЗДвП](#) е приложим общият ред за съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление.

В настоящата си редакция чл.189, ал.4 от ЗДвП (Нова - ДВ, бр. 10 от 2011г., изм., бр. 19 от 2015г.) гласи, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано

техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Точка 65 (Нова – ДВ, бр. 19 от 2015 г.) от ДР на ЗДвП определя, че "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

На основание чл.165, ал.3 от Закона за движението по пътищата Министърът на вътрешните работи е издал НАРЕДБА №8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015г., с която се уреждат условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи (АТСС) за контрол на правилата за движение по пътищата. В чл.2 от Наредбата се прави разграничение между стационарни и мобилни АТСС, като чл.3 гласи, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават електронни фишове чрез използване на автоматизирана информационна система. Анализирайки посочените нормативни разпоредби се налага извода, че към дата на установеното с Ел.фиш нарушение- 03.01.2021г., нарушенията на правилата за движение по пътищата могат да се установяват и санкционират, чрез издаване на електронен фиш, чрез използване както на мобилни, така и на стационарни АТСС.

Ирелевантно за законосъобразността на електронния фиш е и обстоятелството, че във фиша не е посочен вида на използваното АТСС – мобилна или стационарна камера, както и обстоятелството, дали същата е преминала метрологичен контрол, тъй като това не са задължителни реквизити на ЕФ.

От доказателствата по АНП се установява, че контролните органи са изпълнили изискванията на чл.4 от Наредбата - контролът да се осъществява със АТСС, одобрени по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип средство за измерване и преминали първоначална или последваща проверка от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, удостоверение с представени по делото удостоверение за одобрен тип средство за измерване №10.02.4835 и писмо на ГД „НП“ на МВР, преминала метрологичен контрол на 04.02.2020г. и удостоверение с представени по административната преписка Протокол №1-9-20 на ГД „НП“ от проверка на мобилната система.

Поради това и съдът намира, че са спазени изискванията на чл.4 от НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015г..

Измерената скорост на движение на автомобила е 88 км/ч. /видно от приложените доказателства- снимка/, допустимата грешка при измерването в тези случаи е +/- 3 км, поради което правилно във фиша е отразена скорост от 85 км/ч.,след приспадане на допустимия толеранс, поради което не е налице процесуално нарушение визирано в жалбата.

От анализа на доказателствените източници се достига до недвусмислен извод, че на посочената в електронния фиш дата, час и място с техническо средство мобилна система за видеоконтрол на нарушенията е било заснето движение на процесния лек автомобил със скорост от 85 км./ч. /след приспадане на допустимия толеранс/ при ограничение от 60 км./ч. на път Варна-Златни пясъци, с което е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 2 вр. ал.1 ЗДвП, като е установено превишаване на скоростта с 25 км./ч. Към административнонаказателната преписка е приложен снимков материал – оригинал на снимка с точни координати на нарушението. Предвид изложеното, следва да се приеме, че правото на защита не е било засегнато в този аспект.

Съгласно чл. 189, ал. 15 от Закона за движението по пътищата снимковия материал, изготвен с техническо средство или система, заснемаща или записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес. От снимковия материал приложен по преписката също е видно, че нарушението е заснето на мястото посочено в ЕФ.

Съдът намира , че не е нужно да бъдат събирани доказателства за поставен пътен знак,, който предупреждава че се извършва заснемане на скорост. Действително такова изискване съществуваше в чл.7, ал.2 от Наредбата, която изискваше поставяне на пътен знак- „Пътният знак Е24“ преди мястото за контрол във всяка посока на сработване на автоматизирани технически средства и системи, а ал.1 от същия член изискваше оповестяване на контрола на интернет страницата на МВР или чрез средствата за масово осведомяване /изискване на чл.7, ал.1 –отм . от Наредбата- /. Тези две разпоредби на НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015г. са отменени с ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г. Изискването за оповестяването на местата за контрол, визирано в разпоредбата на чл.165, ал.2, т.8 от ЗДвП, също е отменено с ДВ, бр. 54 от 2017 г., в сила от 09.07.2017г. Поради горното към датата на визираното в ЕФ нарушение-03.01.2021г. контролните органи не са имали задължение предварително да обозначават и да оповестяват местата за контрол на скоростта. Предвид изложеното, съдът намира, че разпоредбите на законодателството ни са спазени от наказващия орган и правото на защита не е било засегнато и в този аспект.

Принципно управлението на ППС с превишена скорост е санкционирано в

разпоредбата на чл. 182 от ЗДвП, като за конкретното превишение определено от АНО на 25км./ч. законодателят в разпоредбата на ал. 2, т.3 от същия текст е предвидил глоба в размер на 100 лева (сто лева) в редакцията на разпоредбата действала към момента на деянието.

Въпреки горното, съдът споделя изложеното в жалбата, че неправилно е определен субектът на нарушението.

Нормата на чл.188 от ЗДвП предвижда административнонаказателна отговорност за собственика или ползвателя на моторното превозно средство за извършеното с него нарушение, независимо от това кой е действителния негов извършител, респективно ползвател на превозното средство. В конкретния случай не е спорно по делото, че нарушението за което е съставен ЕФ е извършено с лек автомобил собственост на юридическо лице - „Амонит“ АД. Съгласно разпоредбата на чл.188, ал.2 от ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, със собственик юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство.

В случая се касае за лек автомобил собственост на АД, чиито представителство е определено в разпоредбите на Търговския закон /ТЗ/. Съгласно чл. 219, ал.1 от ТЗ органи на акционерното дружество са: 1. общо събрание на акционерите и 2. съвет на директорите (едностепенна система) или надзорен съвет и управителен съвет (двустепенна система). Съгласно чл.235 от ТЗ членовете на съвета на директорите, съответно на управителния съвет, представляват дружеството **колективно** освен ако уставът предвижда друго. Съветът на директорите, съответно управителният съвет с одобрение на надзорния съвет, може да овласти едно или няколко лица от съставите им да представляват дружеството. Овластяването може да бъде оттеглено по всяко време. Имената на лицата, овластени да представляват дружеството, се вписват в търговския регистър. При вписването те представят нотариално заверени подписи.

В контекста на гореизложеното, представителната власт и законните представители на АД са определени в устава на дружеството, общодостъпен за всички и публикуван на сайта на ТР - <https://portal.registryagency.bg>. и вписани в ТР. Съгласно чл.39-41 от Устава на „Амонит“ АД дружеството се управлява и представлява от Съвет на директорите, който се състои от трима души с мандат от 5г. и който Съвет на директорите възлага управлението на дружеството на един от своите членове - изпълнителен член (директор), **като го овластява да представлява дружеството**. Името на овластеното да представлява дружеството лице се вписва в търговския регистър, като при вписването то представя нотариално заверен образец от подписа си. Уставът е приет от акционерите в дружеството Стоян Стоянов и З.В., като е обявен в ТР на 29.05.2019 г. Видно от отбелязването в ТР към процесната дата- 03.01.21г. в

съвета на директорите на дружеството са влизали "Усардо Лимитид", Чуждестранно юридическо лице със седалище Вирджински острови и представляващ В.Н.И., С.И.С. и З.В.В., които са овластили за свой изпълнителен директор, който да представлява дружеството чуждестранното ЮЛ "Усардо Лимитид" с представляващ В.Н.И.. Впоследствие след издаване на ЕФ, на 06.08.21г., е вписана нова промяна, вгласно която за представляващ АД е овластен В.Н.И..

В контекста на гореизложеното законен представител на „Амонит“ АД към 03.01.21г. е било ЮЛ с представляващ В.Н.И.. Именно последният, като физическо лице е субект на нарушението съгласно нормата на чл.188, ал.2 от ЗДвП и именно на него или на лице посочено от него е следвало да бъде издаден ЕФ.

Поради това съдът намира, че не е доказано нарушението, за което е издаден електронният фиш, да е извършено от наказаното лице, което обосновава извод за незаконосъобразност и неправилност на същия.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноси по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по обжалване на издадени НП пред районния съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 63, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който е депозирал писмено становище по делото, но предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

От друга страна следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на разноси съставляващи адвокатско възнаграждение. От

съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие и приложените пълномощни се установява, че жалбоподателят е възложил на адвокат М.В. от АК-София оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред Районен съд Варна по обжалване на процесния ЕФ. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 300 лева, като е заплатено в брой при подписване на договора, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на АНО, в писмените бележки. Затова съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в редакцията ѝ от ДВ бр.68 от 31 Юли 2020г., когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата ((изм. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г.-31.07.2020г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 е 300 лв.. В случая е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 300лв. Предвид цитираното по-горе възражението за прекомерност се явява неоснователно. Затова следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, направени по настоящото дело, в размер от 300,00 /триста / лева.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, ал.3 и ал.4 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш Серия К№ 4351875 издаден от ОДМВР Варна, с който н а **З. В. В. с ЕГН******* като законен представител на „АМОНИТ" АД за нарушение на чл.21, ал.2 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП й е било наложено адм. наказание глоба в размер на 100 /сто/ лв. на основание чл.189, ал.4 вр. чл. 182, ал.2, т.3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР-Варна да заплати на **З. В. В. с ЕГН******* сумата 300,00 /триста / лева, представляваща съдебни разноси по АНД №20213110204767/2021г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____